

REGGIO CALABRIA 198
FROM THIS
THIS DANGEROUS BEGINNING
REGGIO CALABRIA...

The Year of Three

Ferdinando Frega

GILLETTE: तीनचे वर्ष — अंक ४

मार्चची ती सकाळ अजून लवकरच होती, तेव्हा कोणीतरी दारावरची घंटी वाजवली.

कोण असेल असे सगळे लगेच विचारू लागले. माझी मुलगी Giorgia हसली आणि तिने पूर्ण आत्मविश्वासाने जाहीर केले:

“शेवटी. ते तुम्हाला अटक करायला आले आहेत.”

निघाला तो फक्त पोस्टमन.

आदल्या संध्याकाळी तो एक तार द्यायला विसरला होता. ही चूक त्याची नोकरी घालवेल या भीतीने, त्याने पहाटेच ती दुरुस्त करायचे ठरवले. त्याच्यासाठी, वेळ हा वरवर पाहता एक किरकोळ तपशील होता.

माझ्या पत्नीने कुतूहलाने तार उघडली. त्यात लिहिले होते:

“परमआदरणीय श्रीमतीजी आणि त्यांचे पती यांना ३० मे रोजी Reggio Calabria येथील आर्कन्स सभागृहात होणाऱ्या कार्यक्रमाला उपस्थित राहण्याचे आमंत्रण आहे, ज्याचे शीर्षक आहे: १९९३ साली जन्मलेली जुळी.

उपस्थितीची खात्री करण्यासाठी ही तार मिळाल्यापासून तीन दिवसांच्या आत सचिवालयाशी संपर्क साधावा. कोणताही खर्च येणार नाही.”

आम्ही एकमेकांकडे पाहिले.

तेहतीस वर्षे उलटून गेली होती. असे कार्यक्रम वारंवार होत नाहीत. आम्हाला कुतूहल होते.

माझ्या पत्नीने लगेच सूचनांची मोहीम सुरू केली.

नीट वागा.

काहीही उतावळेपणाने करू नका.

शांत आणि सावध राहा.

ते जे देतील ते स्वीकारा.

मग गुपचूप घरी या.

हे सांगताना ती हसत होती.

मेंढ्यांमध्ये कसे वागावे हे लांडग्याला सांगणे म्हणजे सहसा वेळ वाया घालवणे असते, हे तिला

चांगलेच माहीत होते.

आहाहाहाह.

अखेर कार्यक्रमाचा दिवस आला.

सभागृह गर्दीने भरले होते. आम्ही कोणालाच ओळखले नाही. निदान मी तरी नाही.

काळाने सगळ्यांचे चेहरे बदलले होते.

विशेष म्हणजे, जवळजवळ कोणीच आपल्या मुलांना आणले नव्हते.

कार्यक्रमाची सुरुवात एका वक्तीने झाली, त्या वर्षात क्लिनिकमध्ये काम केलेल्या एका प्रसूतितज्ज्ञ स्त्रीने.

तिने आठवण करून दिली की 1993 हे वर्ष असाधारण होते.

जुळ्यांचे चौपन्न जन्म झाले होते.

त्यांपैकी एकावन्न मुली होत्या.

फक्त तीन मुलगे होते.

त्यानंतर क्लिनिकचे संचालक व्यासपीठावर आले आणि ज्या तीन जोडप्यांना जुळे मुलगे झाले होते त्यांना पुढे येण्याचे आमंत्रण दिले.

माझे आडनाव ऐकल्यावर माझ्या पत्नीने हळूच कूसाची खूण केली.

एक नवे साहस सुरू होत होते.

मी बोलणार हे तिला माहीत होते.

मी काय बोलणार आहे हे फक्त तिला माहीत नव्हते.

पहिल्या जोडप्याला विचारले गेले की त्यांच्या जुळ्या जन्माचे कारण काय असावे असे त्यांना वाटते.

पतीने उत्साहाने उत्तर दिले की चांगले जेवण आणि उत्कट प्रेम यांनीच बहुधा निर्णायक भूमिका बजावली.

प्रेक्षक हसले आणि त्यांनी टाळ्या वाजवल्या.

दुसऱ्या जोडप्याला तोच प्रश्न विचारला गेला.

या वेळी पत्नीने उत्तर दिले, आणि सुचवले की कदाचित एखाद्या प्रगत हार्मोन उपचाराचा परिणामावर काहीसा प्रभाव पडला असावा.

मग आमची पाळी आली.

माझ्या पत्नीने माझ्या आधीच पटकन मायक्रोफोनचा ताबा घेतला.

तिने स्पष्ट केले की जुळे जन्म माझ्या कौटुंबिक इतिहासात चालत आले आहेत: मी, माझे वडील, आणि त्यांच्या आधी माझे आजोबा.

तिच्या मते, ते अपेक्षितच होते.

जवळजवळ नैसर्गिक.

सगळे सुरक्षितपणे चालले होते.

मग तिने ती घातक चूक करण्याचा प्रयत्न केला.

तिने मायक्रोफोन माझ्या हातात देण्याचा प्रयत्न केला.

मी तो मध्येच पकडला.

ही आयुष्यात एकदाच मिळणारी संधी होती.

मी ती वाया घालवू शकत नव्हतो.

मी स्पष्ट केले की त्या वर्षात मी Gillette साठी घाऊक व्यवसायात काम करत होतो.

साहजिकच, मी म्हणालो, जुळे जन्म समजावून सांगणे सोपे होते.

आमच्या प्रमोशन्सचेच तत्त्व होते ते:

दोन घ्या, एकाचे पैसे घ्या.

सभागृह हास्याने फुटले.

प्रतिक्रियेने उत्साहित होऊन मी पुढे बोललो.

“1993 हे वर्ष कठीण होते. अविस्मरणीय. पण मला हेही नमूद करायचे आहे की इथे उपस्थित असलेल्या कोणत्याही बाईंना त्यापूर्वी भेटण्याचे भाग्य मला कधीच लाभले नाही.”

स्त्रिया हसल्या.

पती कमी हसले.

विश्वात पुन्हा एकदा समतोल प्रस्थापित झाला.

अखेर कार्यक्रम संपला, आणि आम्ही बाहेर पडण्याच्या दाराकडे निघालो.

आम्ही निघत असतानाच, काही स्त्रियांनी मला थांबवले.

“श्री. Gillettenarrative,” त्यांनी हाक मारली.

आणि त्या क्षणी मला एक गोष्ट समजली.

वर्षे सरतात.

चेहरे बदलतात.

आठवणी पुसट होतात.

पण कथा माणसांपेक्षा वेगाने प्रवास करतात.

मी Ferdinando म्हणून आलो होतो.

कसे कोणास ठाऊक, माझ्या कथा माझ्या आधीच पोहोचल्या होत्या.

Ferdinando